

Έγκλημα στην Πάρο

Στην κόρη μου, Βίκυ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ

Συγγραφέας: Γιώργος Μπακούρης

Εικονογράφηση-Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Σγούρου-Δροσοπούλου
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αντωνία Γουναροπούλου

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Γιώργος Μπακούρης

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52, Μεταμόρφωση Αττικής, τηλ.: 210 2816134
e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-210-0

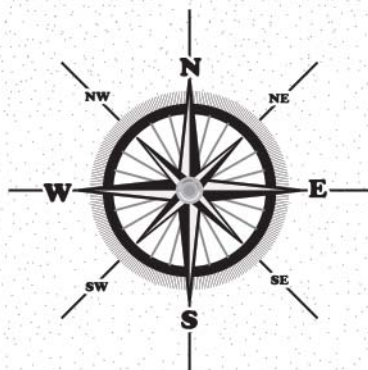
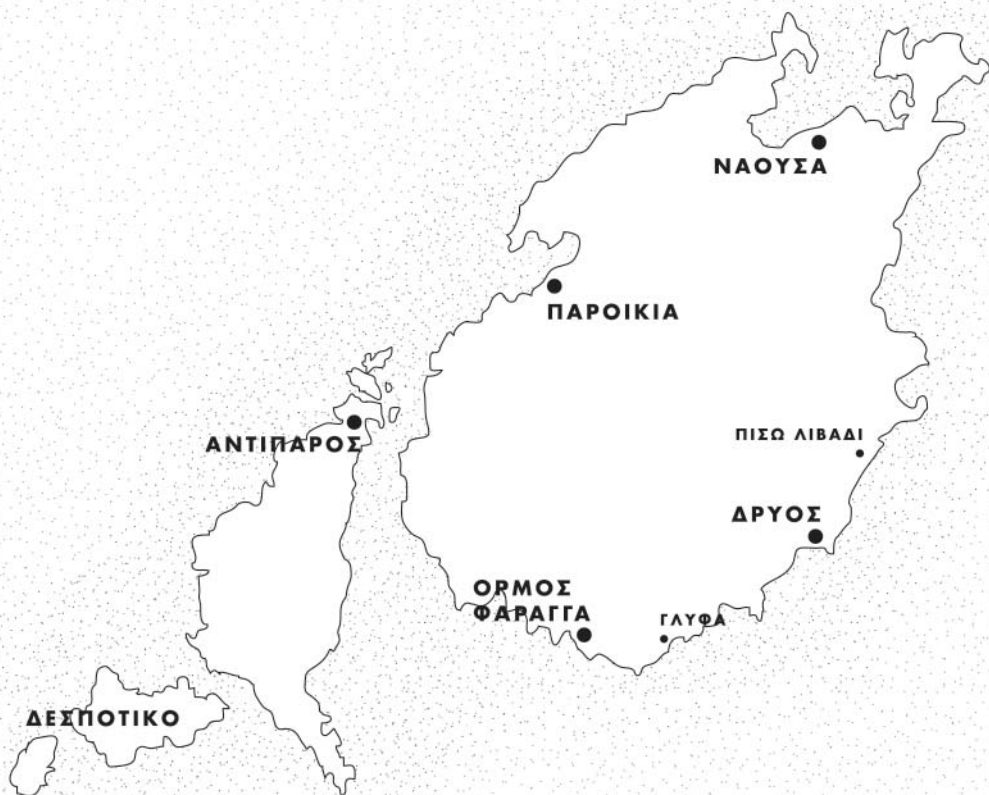
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΟΥΡΗΣ

Έγκλημα στην Πάρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΠΑΡΟΥ

1.

Η πίσω πόρτα του πλοίου άνοιξε βασανιστικά αργά και ένα έντονο χρυσαφί φως άρχισε διστακτικά να πλημμυρίζει το εσωτερικό του γκαράζ, όπου στοιβαγμένοι άνθρωποι και κάθε λογής τετράτροχα και δίκυκλα περίμεναν ανυπόμονα την έξοδό τους, σαν μια λύτρωση από το πολύωρο ταξίδι και την μπόχα που προερχότανε από ένα φορτίο με γουρούνια.

Ο αστυνόμος Κλέανθος Παπαγιανίδης, καθισμένος πίσω από το τιμόνι του μικρού του αυτοκινήτου, πάσχιζε να βάλει μπρος τη μηχανή, η οποία αρνιόταν πεισματικά να υπακούσει όχι μόνο στα παρακάλια του αφεντικού της αλλά ακόμα και στις κατάρες και τις απειλές του.

Τα μπροστινά αυτοκίνητα ήδη προχωρούσανε αργά προς την έξοδο του πλοίου, ενώ οι οδηγοί των πίσω είχανε επιδοθεί σε μια κακόφωνη συναυλία από κορναρίσματα και βρισιές που απευθυνόντουσαν –φυσικά– στον Κλέανθο.

«Άντε, ρε φίλε! Όλα τα είχαμε, εσύ μας έλειπες τώρα!» ή «Καλά, θες να μας πεθάνεις παρέα με τα γουρούνια;» ήτανε ό,τι πιο ήπιο και πολιτισμένο άκουσε ο Κλέανθος, μεταξύ πολλών άλλων απερίγραπτων εκφράσεων και κοσμητικών επιθέτων που εκτοξεύονταν με ταχύτητα πολυβόλου.

Ξαφνικά, το αυτοκίνητο σαν να μετάνιωσε για την όλη γαϊδουρινή του στάση πήρε μπρος, βγάζοντας ένα μακρόσυρτο στριγκλιάρικο ήχο υπό τις ζητωκραυγές του αστυνόμου.

«Μπράβο, μπράβο. Τη γλιτώσαμε κι αυτή τη φορά. Αν και πολύ φοβάμαι ότι μπορεί να είναι και οι τελευταίες σου αναλαμπές» μουρμούρισε με ανακούφιση και τρυφερότητα ο Κλέανθος, σαν να απευθυνόταν σε ζωντανό πλάσμα παρά σε ένα μά-

τσο σιδερικά ανεβασμένα σε τέσσερις τροχούς. Ο Κλέανθος είχε αναπτύξει μια ιδιαίτερη σχέση με το μικρό κόκκινο αυτοκίνητό του. Το είχε αγοράσει πριν από δέκα χρόνια από μια μάντρα μεταχειρισμένων, όχι σε πολύ καλή κατάσταση και με αρκετά χιλιόμετρα στο κοντέρ. Με τη βοήθεια ενός φίλου του το είχε επισκευάσει δίνοντάς του μια δεύτερη ζωή. Κι αυτό, για να του ανταποδώσει τη χάρη, έκανε όλα τα χατίρια του Κλέανθου. Δεν έτρεχε (και να ήθελε δεν είχε την ιπποδύναμη), δεν έκαιγε πολλή βενζίνη και, προπαντός, λόγω του μεγέθους του μπορούσε να σταθμεύει οπουδήποτε. Μια «μικρογραφία αυτοκινήτου», όπως συνήθιζε να το αποκαλεί ο Κλέανθος.

Το αυτοκίνητο στην αρχή μετακινήθηκε διστακτικά προς την έξοδο, αλλά σαν να βρήκε τον χαμένο βηματισμό του πάτησε με σιγουριά στην προκυμαία της Παροικιάς.

Μέσα από ένα μπουλούκι ανθρώπων όλων των ηλικιών και εθνικοτήτων, ο Κλέανθος προσπαθούσε να προχωρήσει σιγά σιγά υπό την καθοδήγηση των λιμενικών υπαλλήλων, οι οποίοι με τις σκουρόχρωμες στολές τους και τις σφυρίχτρες στο στόμα ανεμίζανε τα χέρια τους, σαν χορευτές θιάσου, προς μια υποτιθέμενη έξοδο που δεν φαινόταν πουθενά. Έμοιαζαν σαν να είχαν τοποθετηθεί εκεί μόνο και μόνο για να διασκεδάσουν τους άρτι αφιχθέντες με καλλιτεχνικές φιγούρες.

Αν και πρωί ο ήλιος ήδη έκαιγε και η ζέστη που επικρατούσε ήτανε ανυπόφορη. Τα μελτέμια του Αυγούστου περιέργως είχαν πέσει σε βαθύ λήθαργο.

Ο Κλέανθος με πολλή δυσκολία κατάφερε να ξεφύγει από την πολυκοσμία του λιμανιού και, βγαίνοντας στον περιφερειακό δρόμο, τράβηξε προς τα Γλυφά, στη νότια πλευρά της Πάρου.

Την ήξερε καλά την περιοχή, καθώς και ολόκληρο το νησί, μια και τα τελευταία χρόνια, ανελλιπώς, όλες τις διακοπές του

τις πέρναγε φιλοξενούμενος από τον επιστήθιο φίλο και παλιό συμμαθητή του, τον Γιώργο Κωστένογλου.

Ο Γιώργος είχε δημιουργήσει μεγάλη περιουσία ως κατασκευαστής δημοσίων έργων και ήταν γνωστός στην αθηναϊκή κοινωνία ως ο άνθρωπος που του άρεσε η καλή ζωή. Είχε πάντα έναν αμίμητο τρόπο να επιδεικνύει τον πλούτο του διοργανώνοντας πάρτι και εκδηλώσεις που γινόντουσαν πρώτο θέμα στις κοσμικές στήλες των εφημερίδων καθώς και στις κουτσομπολιστικές εκπομπές της τηλεόρασης.

Είχε παντρευτεί πρόσφατα, μάλιστα, μία από τις παρουσιάστριες αυτών των τηλεοπτικών εκπομπών, τη Λυδία Γανυμήδη, νυν Λυδία Κωστένογλου-Γανυμήδη. Η Λυδία θεώρησε σωστό να κρατήσει το οικογενειακό της επίθετο, όσο και αν ο Κλέανθος πίστευε, και όχι άδικα αφού δεν ήταν ο μόνος, ότι το επίθετό της μόνο πονηρές σκέψεις και ειρωνικά σχόλια προκαλούσε. Με τον γάμο, της δινότανε μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να ξεφορτωθεί μια για πάντα το τραγικό της επίθετο, αλλά η ίδια το θεωρούσε τιμή της και καμάρι της να το φέρει. Από την άλλη πλευρά ο Γιώργος, μη θέλοντας να της χαλάσει το χατίρι, είχε δεχτεί σχεδόν αδιαμαρτύρητα να κοσμεί το επίθετο Γανυμήδη, κατά κάποιον τρόπο, και το δικό του επίθετο. Βέβαια τον ενοχλούσε αφάνταστα, σε σημείο που είχε απαγορεύσει στους φίλους του να το αναφέρουνε μπροστά του.

Ο εν λόγω γάμος είχε φέρει μια σχετική αναστάτωση στη ζωή του Κλέανθου, όχι επειδή δεν συμπαθούσε τη γυναίκα του Γιώργου, αλλά διότι βάλθηκε ο καλός του φίλος να τον παντρεύει κι αυτόν.

Ο Κλέανθος, ορκισμένος εχθρός του έγγαμου βίου, δεχότανε πλέον τις παραινέσεις του φίλου του να εγκαταλείψει την εργένικη ζωή και τις εφήμερες σχέσεις. Μάλιστα, οι παραινέσεις αυτές τον τελευταίο καιρό είχαν γίνει όλο και πιο πιεστικές,

αφού δεν πέρναγε μία μέρα δίχως ο Γιώργος να θέλει να του κανονίσει ραντεβού με υποψήφιες νύφες προς «αποκατάσταση και ανόρθωση της ζωής του», όπως συνήθιζε ειρωνικά να του λέει.

Ευγνωμονούσε την επαγγελματική του ιδιότητα που του πρόσφερε πάντοτε την ακλόνητη δικαιολογία για να ακυρώνει το ένα ραντεβού πίσω από το άλλο. Η δικαιολογία του συνοψιζόταν πάντοτε στη φράση «αυξημένη εγκληματική δραστηριότητα κακοποιών στοιχείων» και ο Κλέανθος την ξεφούρνιζε συνεχώς, σαν ποιηματάκι που αποστηθίζει παιδί του δημοτικού, μην παίνοντας καν στον κόπο να βρει άλλη πιο πρωτότυπη.

Είναι γεγονός ότι τα τελευταία τρία χρόνια, και ειδικά από την περίοδο που ο Κλέανθος Παπαγιανίδης είχε προαχθεί σε τμηματάρχη του Εγκλημάτων Κατά Ζωής της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αθηνών, ο αριθμός των υποθέσεων που έπρεπε να φέρει εις πέρας αυξανόταν με ταχύτατους ρυθμούς. Οπότε ο λιγοστός και πολύτιμος ελεύθερος χρόνος που του απέμενε ήταν αφιερωμένος αποκλειστικά και μόνο στον εαυτό του.

Εννοείται ότι η μονότονη άρνηση του Κλέανθου και οι πανομοιότυπες δικαιολογίες του εκνεύριζαν αφάνταστα τον Γιώργο, ο οποίος κάποια μέρα δεν άντεξε και αφού τον κοίταξε στα μάτια, κάτι το οποίο δεν συνήθιζε να κάνει παρά μόνο όταν είχε να εκστομίσει βαρυσήμαντες κουβέντες, του είπε με ύφος σοφού: «Αμάν εσύ και οι εγκληματίες σου. Μόνο με αποβράσματα και τρελούς ασχολείσαι, πρωί μεσημέρι βράδυ. Η καθημερινή σου επαφή με τέτοια υποκείμενα θα σε στείλει, λίαν συντόμως, σε καμιά ψυχιατρική κλινική. Βάλε μυαλό επιτέλους, όπως έβαλα κι εγώ, βρες μια καλή κοπέλα, παντρέψου την και θα δεις ότι θα βρεις γρήγορα την ψυχική σου ηρεμία!».

«Ψυχική ηρεμία, χα χα, ας γελάσω!» φώναξε ο Κλέανθος περιπαικτικά από το παράθυρο του αυτοκινήτου σε μια αγελάδα,

που έβροσκε αμέριμνη σ' ένα χωράφι. Είχε αφήσει προ πολλού τα πολυάριθμα άσπρα σπίτια της Παροικιάς και το τοπίο που ξετυλιγότανε μπροστά του, όσο κατευθυνότανε στα νότια της Πάρου, ήτανε αμιγώς αγροτικό.

Η σκέψη και μόνο ότι μετά από μια κοπιαστική ημέρα που προσπαθούσε να εξιχνιάσει εγκλήματα θα έπρεπε να ακολουθήσουν εξίσου κουραστικές στιγμές όπου θα «πάλευε» να επικοινωνήσει με την όποια συμβία του τον τρόμαζε. Τα μυστήρια της γυναικειάς σκέψης και ψυχής φάνταζαν πιο τρομακτικά και δυσκολότερο να λυθούν απ' ό,τι ένα κοινό έγκλημα!

Η οποιαδήποτε αναφορά σε έννοιες όπως συγκατοίκηση, δεσμός και άλλα παρόμοια του προκαλούσε αλλεργία. Η αγαπημένη του ατάκα στα πειράγματα του Γιώργου ήτανε: «Γυναίκες καλές για το ψιλό παιχνίδι αλλά ακατάλληλες για το χοντρό». Και ο νοών νοείτω.

Όχι ότι ο Κλέανθος δεν άρεσε στις γυναίκες. Το αντίθετο μάλιστα. Ψηλός, γεροδεμένος, με πλούσια καστανόξανθη χείτη, έδειχνε πολύ μικρότερος από την ηλικία του. Αν και είχε προ πολλού περάσει τα σαράντα, το νεανικό του πρόσωπο με το κομψό, μοντέρνο ζευγάρι των μυωπικών του γυαλιών έδινε την εντύπωση φοιτητή πανεπιστημίου, και σίγουρα όχι αστυνομικού.

Το αυτοκίνητο είχε μόλις αφήσει το μικρό χωριό της Αγκαιριάς και τη δυσανάλογα μεγάλη εκκλησία της, η οποία πολιορκημένη από κυπαρίσσια και φίδες φαινόταν πιο συμμαζεμένη, ξεγελώντας τον επισκέπτη που την αντίκριζε για πρώτη φορά. Κατευθυνότανε τώρα προς τον Φάραγγα.

Δεν είχανε απομείνει παρά ελάχιστα χιλιόμετρα για να φτάσει στον τελικό προορισμό του, ο οποίος θα γινότανε για τις επόμενες δύο εβδομάδες το ορμητήριο του προς τις απολαύσεις που μόνο το καλοκαίρι ξέρει να προσφέρει.

Ο αυγουστιάτικος ήλιος έκαιγε όλο και περισσότερο. Το εσωτερικό του αυτοκινήτου θύμιζε καζάνι που βράζει, όχι μόνο λόγω των καιρικών συνθηκών που επικρατούσαν αλλά και της ανυπαρξίας κλιματιστικού.

Τα λίτρα ιδρώτα που τρέχανε απ' όλα τα σημεία του σώματος του είχαν κάνει το πουκάμισό του διαφανές, ενώ τα γυαλιά ηλίου μετά δυσκολίας στέκονταν σταθερά πάνω στη μύτη του.

Όλη αυτή η κατάσταση δεν τον πείραζε ιδιαίτερα, μάλιστα τον διασκέδαζε, σαν να είχε βάλει στοίχημα με τον εαυτό του πόσο χρόνο θα μπορούσε να αντέξει μέσα στην κινούμενη θερμοφόρα. Ή μήπως η σκέψη ότι σε λίγο θα βούταγε στα γαλανά κρυστάλλινα νερά της θάλασσας τον έκανε να υπομένει οποιαδήποτε ταλαιπωρία;

Είναι γεγονός ότι ο αστυνόμος Κλέανθος Παπαγιανίδης είχε αποκτήσει το παρατσούκλι, το όχι και τόσο κολακευτικό είναι η αλήθεια, ο «Γάιδαρος».

Ένα παρανόμι που του είχαν δώσει οι συνάδελφοί του, επειδή αφενός είχε μια απaráμιλλη επιμονή να θέλει να λύνει όλες τις υποθέσεις με τις οποίες καταπιανότανε και, αφετέρου, επειδή διέθετε μια ανεξάντλητη, κοινώς γαϊδουρινή υπομονή, η οποία τον έκανε να συνεχίζει τις ανακρίσεις, τις αυτοψίες και γενικότερα τις έρευνες εκεί που όλοι οι άλλοι θα τις είχαν παρατήσει.

Ήτανε, επίσης, μνημειώδες το ταλέντο του να αναπτύσσει θεωρίες και να βγάξει συμπεράσματα από στοιχεία φαινομενικά αδιάφορα, που όμως με τον χρόνο και με το πείσμα του αναδεικνύονταν σε ατράνταχτες αποδείξεις που οδηγούσαν στην εξιχνίαση του εγκλήματος.

Το αυτοκίνητο μόλις είχε αφήσει πίσω του τον Φάραγγα, κάποτε ερημική και αγροτική περιοχή που είχε μετατραπεί τα τελευταία χρόνια σε θέρετρο των πλουσίων και επωνύμων. Οι βίλες είχαν ξεφυτρώσει σαν μανιτάρια, η μία πιο επιβλητική

από την άλλη. Οι καταπράσινοι κήποι και οι πισίνες έδιναν την εντύπωση πλούσιου προαστίου των Αθηνών που είχε μετακομίσει στην Πάρο για τις καλοκαιρινές του διακοπές.

Αγκομαχώντας, το αυτοκίνητο είχε καταφέρει να σκαρφλώσει στην κορυφή του λόφου και από κει η θέα που αντίκριζε ο Κλέανθος, αν και γνώριμη, δεν έπαυε να του δημιουργεί μεγάλη ευχαρίστηση. Σαν να ανακάλυπτε για πρώτη φορά τους κόλπους της Τρυπητής και των Γλυφών, τα βουνά της Νάξου, την Ηρακλεία, τα μικροσκοπικά Κουφονήσια και την απομακρυσμένη Ίο.

Το σπίτι του Γιώργου Κωστένογλου φαινότανε τώρα καθαρά μεταξύ των λίγων διάσπαρτων αγροτόσπιτων της περιοχής. Το συγκεκριμένο κομμάτι της Πάρου ήταν και το λιγότερο αναπτυγμένο.

«Θέμα χρόνου είναι να αλλάξει και εδώ η φυσιογνωμία της περιοχής. Τούβλα, μπετόν και όσα φέρνει η καταραμένη ανάπτυξη» μουρμούρισε ο Κλέανθος καθώς έβλεπε το οικοδόμημα του φίλου του να ξεχωρίζει όχι μόνο από τον όγκο του, αλλά και από το έντονο χρώμα του λευκού, αποτέλεσμα της μανιακής συνήθειας του ιδιοκτήτη του να το βάφει κάθε χρόνο.

Το κτίσμα, ή για να είμαστε πιο ακριβείς, το συγκρότημα κατοικιών, αποτελούνταν από ένα κεντρικό οίκημα, στο οποίο έμενε ο Γιώργος και η Λυδία, και πέντε ανεξάρτητους ξενώνες τους οποίους παραχωρούσαν οι οικοδεσπότες στους εκάστοτε φιλοξενούμενούς τους.

Δύο από τους ξενώνες βρίσκονταν δεξιά και αριστερά του κεντρικού σπιτιού, διαμορφώνοντας ένα ιδιότυπο Π, ακριβώς στο κέντρο του οποίου είχε κατασκευαστεί μια πισίνα ολυμπιακών διαστάσεων. Οι υπόλοιποι τρεις ξενώνες βρισκότουσαν στα αριστερά του συγκροτήματος. Μάλιστα, είχαν χτιστεί πρόσφατα, αφού μετά από χρόνια επίμονης και πιεστικής προσπάθειας

ο Γιώργος είχε καταφέρει να πείσει τον ιδιοκτήτη του διπλανού οικοπέδου να του το πουλήσει σε μια εξωφρενική τιμή –απολύτως λογική για τα δεδομένα του Γιώργου–, επεκτείνοντας με αυτό τον τρόπο ακόμα περισσότερο την εξοχική του ναυαρχίδα. Ένα μικρό σπίτι όπου διέμενε το αντρόγυνο που φύλαγε το συγκρότημα, ο Πέτρος και η Ανθούλα, αποτελούσε το τελευταίο οικοδόμημα αυτής της μικρής πολιτείας. Ο πυκνός και όμορφα διαμορφωμένος κήπος, για τον οποίο ο Γιώργος είχε ξοδέψει μια ολόκληρη περιουσία, μετά δυσκολίας κατάφερε να κρύψει ή τουλάχιστον να μετριάσει τους όγκους των κτισμάτων.

Το αυτοκίνητο πλησίασε στην είσοδο και μ' ένα δυνατό παρατεταμένο κορνάρισμα η μεγάλη ξύλινη εξώπορτα άνοιξε και ο Πέτρος, ο επιστάτης, έτρεξε να τον υποδεχθεί.

Ο Πέτρος είχε πιάσει δουλειά στον Γιώργο μετά από ένα ατύχημα που του είχε συμβεί σ' ένα ψαροκάικο όπου εργαζότανε και κόντευε να του στοιχίσει τη ζωή του. Ευτυχώς την είχε γλιτώσει με μια παράλυση του δεξιού του χεριού που τον είχε αναγκάσει να γίνει αριστερόχειρας. Αν και είχαν περάσει χρόνια από το ατυχές αυτό συμβάν, ο Πέτρος δεν είχε καταφέρει να εξοικειωθεί πλήρως με το αριστερό του χέρι, σαν να επρόκειτο για ένα ξένο σώμα, με συνέπεια οι κινήσεις του να μη δείχνουν φυσικές. Καλοκάγαθος και πρόθυμος να εξυπηρετεί, ήτανε πάνω απ' όλα άνθρωπος εμπιστοσύνης, και μαζί με τη γυναίκα του την Ανθούλα ήτανε τα «μάτια και τα αυτιά» του σπιτιού όταν έλειπε το αφεντικό τους.

«Καλημέρα και καλώς μας ήρθατε, κύριε αστυνόμε» είπε μ' ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του ο Πέτρος.

«Καλώς σε βρίσκω, Πέτρο» ανταπάντησε ο Κλέανθος και του έσφιξε το χέρι θερμά.

Τον συμπαθούσε τον Πέτρο και ακόμα περισσότερο τη γυναίκα του, η οποία είχε το αστείρευτο ταλέντο να ανακαλύπτει

νέες συνταγές – εκεί που πίστευες ότι όλα τα είδη μαγειρέματος ενός συγκεκριμένου φαγητού είχανε εξαντληθεί, η Ανθούλα σου αποδείκνυε το ακριβώς αντίθετο.

«Ο κύριος Γιώργος ξύπνησε ή το έριξε έξω χθες, οπότε θα εμφανιστεί ως συνήθως κατά το μεσημέρι;» ρώτησε ο Κλέανθος μεταξύ σοβαρού και αστείου.

«Όχι, κύριε αστυνόμε, δεν είχε βραδινή έξοδο χθες. Μάλιστα σηκώθηκε από νωρίς σήμερα, διότι είχε ένα επαγγελματικό ραντεβού στη Νάουσα. Φαντάζομαι ότι σε λίγο θα επιστρέψει».

Ο Γιώργος να σηκώνεται πρωί πρωί και μάλιστα σε περίοδο διακοπών για δουλειά είναι από τα άγραφα, μάλλον ο γάμος τον έχει συντείσει και να δεις που θα του βγει σε καλό, σκέφτηκε ο Κλέανθος ενώ βοηθούσε τον Πέτρο να ξεφορτώσει τις βαλίτσες του από το αυτοκίνητο.

Η πόρτα του ξενώνα, δεξιά της πισίνας, άνοιξε και πρώτος ο Πέτρος, ακολουθούμενος από τον Κλέανθο, μπήκαν σε αυτό που στοργικά ο Κλέανθος αποκαλούσε δεύτερο σπίτι του.

Ήτανε σχετικά μικρό αλλά αρκετά ευρύχωρο για να φιλοξενήσει δύο άτομα. Το χολ της εισόδου έβγαζε ακριβώς ευθεία στο μπάνιο. Αριστερά υπήρχε ένα μεγάλο δωμάτιο μ' ένα διπλό κρεβάτι καθώς και ένα μικρό ξύλινο γραφείο με μια ψάθινη καρέκλα. Στον τοίχο, απέναντι από το κρεβάτι, ήτανε τοποθετημένος ένας άβολος καναπές, που συνήθως ο Κλέανθος τον χρησιμοποιούσε για να απλώνει τα ρούχα του όταν βαριότανε να τα κρεμάσει στις ντουλάπες που βρισκόντουσαν δεξιά από την είσοδο του ξενώνα. Δίπλα στο γραφείο μικρές χτιστές εσοχές στους τοίχους φιλοξενούσανε ένα ετερόκλητο πλήθος βιβλίων. Τα είχε συλλέξει ο Κλέανθος από τις κυριακάτικες εκδόσεις των εφημερίδων, που τα μοιράζανε δωρεάν για να προσελκύσουν το αναγνωστικό κοινό. Τέλος, η μπαλκονόπορτα του δωματίου έβγαζε σε μια ευρύχωρη βεράντα με απρόσκοπτη θέα στη θάλασσα.

«Ποιοι είναι οι φετινοί καλεσμένοι του κυρίου Γιώργου;» ρώτησε ο Κλέανθος με περιέργεια καθώς άνοιγε την ντουλάπα για να κρεμάσει τα ρούχα του, δεδομένου ότι ο οικοδεσπότης είχε τη συνήθεια να καλεί κάθε χρόνο και διαφορετικούς ανθρώπους στο εξοχικό του. Μόνο ο ίδιος παρέμενε κάθε καλοκαίρι ο σταθερός φιλοξενούμενος.

«Φέτος ο κύριος φιλοξενεί τρανταχτά ονόματα του επιχειρηματικού κόσμου» είπε ο Πέτρος μ' ένα χαμόγελο που έκανε το μαυρισμένο από τον ήλιο πρόσωπό του να λάμπει. Ο Πέτρος θεωρούσε μεγάλη τιμή να δουλεύει για έναν τόσο σημαντικό άνθρωπο σαν τον Γιώργο Κωστένογλου, και το γεγονός ότι τις μέρες του καλοκαιριού είχε τη δυνατότητα να βλέπει από κοντά ανθρώπους τους οποίους είχε ακούσει ή δει στην τηλεόραση τον έκανε να νιώθει ότι έστω και για λίγο ήτανε μέρος αυτού του φανταχτερού αλλά απλησίαστου κόσμου.

Ο Πέτρος κορδώθηκε και με στόμφο αντάξιο παρουσιαστή ειδήσεων είπε: «Έχουμε το ζεύγος Παπαϊωάννου με τον εικοσιπεντάχρονο μοναχογιό τους Σπύρο, τον μεγαλοτραπεζίτη Ευάγγελο Σκαρφάση με τη σύντροφό του δεσποινίδα Έλενα Ρήγα, και τέλος μια φίλη της κυρίας, τη δεσποινίδα Έλλη Βαγοπούλου. Όλοι οι καλεσμένοι έφτασαν χθες το μεσημέρι με τη μεσημεριανή πτήση της Ολυμπιακής, με εξαίρεση τη δεσποινίδα Βαγοπούλου που θα φτάσει σήμερα αργά το απόγευμα με το πλοίο της γραμμής».

Ο Νίκος Παπαϊωάννου ήτανε γόνος παλαιάς οικογένειας βιομηχάνων, οι οποίοι είχανε κάνει στα τέλη της δεκαετίας του εβδομήντα μια επιχειρηματική στροφή πουλώντας την αλευροβιομηχανία τους και επενδύοντας τα χρήματα στην ποντοπόρο ναυτιλία. Ο Παπαϊωάννου είχε ηγηθεί της νέας επενδυτικής προσπάθειας και, με σκληρή δουλειά και έξυπνες κινήσεις, είχε καταφέρει μέσα σε είκοσι χρόνια να δημιουργήσει μια μεγάλη

και ισχυρή ναυτιλιακή εταιρεία, από τις σημαντικότερες της αγοράς. Ο ίδιος και η γυναίκα του, Ασπασία Παπαϊωάννου, γνωρίζονταν από μικρά παιδιά, συνομήλικοι, είχανε παντρευτεί με το που επέστρεψε ο Παπαϊωάννου από τις πανεπιστημιακές του σπουδές στην Αμερική. Διατηρούσανε χαμηλό προφίλ στις κοινωνικές τους συναναστροφές και πάντοτε εντυπωσίαζαν από τον λιτό τρόπο ζωής τους, σε αντίθεση με τον μοναχογιό τους Σπύρο.

Ο τελευταίος, λες και είχε γεννηθεί από άλλους γονείς. Ήτανε γνωστός Δον Ζουάν στην αθηναϊκή κοινωνία με άπειρες κατακτήσεις. Λάτρης της καλοπέρασης, έκανε ξέφρενη νυχτερινή ζωή, με πολυπληθείς παρέες οι οποίες με τον χρόνο μεγαλώνανε όλο και περισσότερο για έναν και μοναδικό λόγο: Ο Σπύρος θεωρούσε χρέος του να πληρώνει τα πάντα και για τους πάντες. Μετά δυσκολίας είχε καταφέρει να τελειώσει το σχολείο και θα έπρεπε να θεωρείται θαύμα το ότι δεν τον είχανε ακόμα αποβάλει από το πανεπιστήμιο στο Λονδίνο όπου φοιτούσε το τελευταίο διάστημα.

Ο Ευάγγελος Σκαρφάσης είχε γίνει γνωστός πριν από δύο χρόνια στο πανελλήνιο, όταν κυριολεκτικά από το πουθενά είχε εμφανιστεί για να εξαγοράσει την κρατική τράπεζα Εθνική Πίστεως και Επενδύσεων, στο πλαίσιο των ιδιωτικοποιήσεων που είχε αναγκαστεί να υλοποιήσει η ελληνική κυβέρνηση προκειμένου να αντλήσει έσοδα για την αποπληρωμή μέρους των δανείων που είχε λάβει από τους διεθνείς της πιστωτές. Οι κακές γλώσσες λέγανε ότι επρόκειτο για κλασική περίπτωση ξεπλύματος βρόμικου χρήματος, μόνο που οι αρμόδιες αρχές που είχανε προχωρήσει σε ενδελεχή έλεγχο δεν είχανε βρει απολύτως τίποτα μεμπτό. Άλλοι θεωρούσαν τον Σκαρφάση έναν απλό αχυράνθρωπο, τοποθετημένο στη θέση του από ντόπιους ισχυρούς παράγοντες που δεν θέλανε να εμφανίζονται στο προσκήνιο. Βέβαια, στη χώρα που αρέσκεται να επινοεί φανταστικές

ιστορίες και να εξυφαίνει θεωρίες συνωμοσίας, είχε διαφύγει απ' όλους ότι ο Ευάγγελος Σκαρφάσης είχε δημιουργήσει τα τελευταία χρόνια μεγάλη περιουσία στην Κίνα, στον κλάδο των τροφίμων.

Η Έλενα Ρήγα ήτανε από τις γνωστές φυσιογνωμίες της κοσμικής Αθήνας – είχε ασχοληθεί μαζί της και η αστυνομία. Πρώην «Α΄ Αναπληρώτρια Μις Ελλάς», η Ρήγα κάνοντας εκτενή χρήση των εντυπωσιακών φυσικών της προσόντων συνήπτε περιστασιακές σχέσεις με ώριμους και εύπορους άντρες, με αποκλειστικό σκοπό να τους «μαδήσει». Η αλήθεια είναι ότι το κατάφερνε με χαρακτηριστική ευκολία και πάντα σε χρόνους εντυπωσιακά γρήγορους. Οι λίγες περιπτώσεις όπου τα θύματα είχανε υποβάλει μηνύσεις είχανε καταλήξει στο αρχείο. Δυστυχώς για τα θύματα, οι «ιδιαίτερες περιπτώσεις» που πρόσφερε η Έλενα Ρήγα με αντάλλαγμα ακριβά δώρα, ταξίδια και τη γενικότερη κάλυψη πάσης φύσεως εξόδων δεν συνιστούσαν ποινικό αδίκημα. Με τον Σκαρφάση είχε σίγουρα πιάσει μεγάλο ψάρι.

Όσο για την Έλλη Βαγοπούλου, ήτανε καλή φίλη της Λυδίας Κωστένογλου-Γανυμήδη. Τα τελευταία χρόνια έμενε στο Λονδίνο, αλλά πριν από τρεις μήνες είχε επιστρέψει στα πάτρια εδάφη και είχε εγκατασταθεί μόνιμα στην Αθήνα. Η Λυδία είχε προσπαθήσει να γνωρίσει την Έλλη στον Κλέανθο αλλά χωρίς επιτυχία, καθώς ο τελευταίος λόγω «αυξημένων επαγγελματικών υποχρεώσεων» έμοιαζε να μην έχει ποτέ ελεύθερο χρόνο.

«Κάτι μου λέει ότι δεν θα πληξουμε φέτος, αγαπητέ Πέτρο» είπε ο Κλέανθος.

«Γιατί, πλήττουμε ποτέ, κύριε αστυνόμε; Δεν θυμάστε πρόπερσι την κυρία Παξινού, η οποία από το πολύ μεθύσι άρχισε να κυνηγάει την κότα του γείτονα, νομίζοντας ότι επρόκειτο για το σκυλάκι της; Είχε βγει ο ιδιοκτήτης του κοτετσιού με το δίκαννο στο χέρι πιστεύοντας ότι είχανε μπει κλεφτοκοτάδες, έτοιμος

να πυροβολήσει, και η κυρία να φωνάζει στα γαλλικά την κότα να γυρίσει πίσω. Και τι δεν κάναμε να τη συνεφέρουμε!!»

«Τι μου θύμισες τώρα, πώς να το ξεχάσω, Πέτρο. Ήταν γνωστό ότι η κυρία Παξινού δεν άντεχε με τίποτα το αλκοόλ, και ο Γιώργος εκείνο το βράδυ είχε βαλθεί σώνει και καλά να τη μεθύσει, κι όχι μόνο το πέτυχε αλλά κατάφερε και να την κάνει και ρεζίλι σε όλο τον κόσμο. Δεν μου κάνει εντύπωση που από κείνη την ημέρα η κυρία Παξινού δεν του ξαναμίλησε» είπε ξεκαρδισμένος στα γέλια ο Κλέανθος.

«Είναι αλήθεια ότι ο κύριος είναι πλακατζής, αλλά σε καμία περίπτωση δεν ήθελε να θίξει την κυρία Παξινού» είπε ο Πέτρος ελαφρά ενοχλημένος.

«Μα ποιος είπε το αντίθετο, αγαπητέ Πέτρο; Απλώς η κυρία Παξινού δεν καταλάβαινε από αστεία» ήτανε η άμεση απάντηση του Κλέανθου, για να βάλει ένα γρήγορο τέλος σε μια κουβέντα που κινδύνευε να καταλήξει σε σίγουρη παρεξήγηση, αφού ήταν γνωστή η μεγάλη αδυναμία που έτρεφε ο επιστάτης στον Γιώργο – ποτέ δεν άφηνε επικριτικά σχόλια εναντίον των αφεντικών του αναπάντητα. Άσχετο αν του Πέτρου άρεσε να κουτσομπολεύει: για όλους και για όλα.

Αφού ευχαρίστησε τον Πέτρο για τη βοήθειά του, φόρεσε στα γρήγορα ένα από τα τέσσερα πολύχρωμα μαγιό που είχε φέρει μαζί του, έριξε μια πετσέτα μάνιου στον ώμο του και ξεκίνησε προς την ερημική παραλία που βρισκότανε ακριβώς μπροστά από την ιδιοκτησία.

Κατέβηκε με γρήγορα βήματα τα λίγα σκαλοπάτια που ένωναν την ιδιοκτησία με τη μικροσκοπική αμμώδη παραλία, το «καταφύγιο» του όπως το ονόμαζε, πέταξε την πετσέτα και με ένα μακροβούτι χάθηκε στα δροσερά νερά της θάλασσας.